

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 409. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_599-txt-shoot-idm12122.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Se, *det* er i Grunden alt det Regnskab, jeg kan gjøre for mit store Haab baade om Nygrækerne og om alle de Folkefærd, over hvis Isse Menneske-Aanden fordum svævede med Kraft og Glans: at, naar de kun endnu er til, og deres Hjærte hænger fast ved de Bjærge eller Bølger, hvor Fædrene færdedes, og [hvor] Fædrene slumre, hænge fast ved Modersmaalet, hvori der blev sunget for Heltenes Vugge, fast ved Mindet om deres Storværk, – *da* skal deres Stjerne aldrig være sunken saa dybt, den stiger jo atter til sin gamle Højde og tindrer kjendelig med samme Glans, kun oplyst af Aartusenders Erfaring med voxende Klarhed. – Selv i min tunge Ensomhed, kun omringet af de døde Vidner om gamle Grækenlands som gamle Jødelands og Nørreledens frugtbare Herlighed, har det gennem mange Aar liflig vederkvæget mig, i den næste Fremtid at se Arildsfolkene opstige som Guder af Jorden, levende tilegne sig det gamle Levnedsløb og klart fuldende, hvad de kjækt begyndte; og hvad ikke da nu i en Kreds af beslægtede Naturer, Sønner af den samme Moder, som ønske at høre, hvad jeg véd, og hvad jeg tænker, 410hvad jeg mindes, og hvad jeg haaber om Tidens Løb! – Her gløde mine Kinder, ikke for de døde, men for de levende, naar jeg ser *Odyssevs* komme hjem til Ithaka og spænde paa ny sin store Bue, alle hans Medbejlere meget for stiv, tage til sit Sprog og tale med vingede Ord, og bede dem kun ikke forarges paa ham, fordi han efter gammel Vane kommer hjem i Stodderdragt, foragtet af de fine Herrer, men dog alt i Kæmpedysten med Iros – den indbildske Tyrk og den storladne Tomhed – sine Fjenders Skræk og sine Venners Stolthed.